

[Per Stig Møller]

lagde jeg meget vægt på, hr. miljøminister, da jeg havde samtaler med Miljøklagenævnet: Underkend mig, underkend mig, for det kan da ikke være sådan, at jeg politisk skal sidde og afgøre, hvilke kemikalier der er farlige eller ikke er farlige, thi det har jeg intet begreb om. Derfor er det utrolig vigtigt, at der er instanser uden for det politiske, som kan sige: Hov, kære venner, den kan I ikke klare, den dér! Den holder ikke, for sådan handler naturen ikke.

Det er derfor, at vi er nødt til at sige, retssikkerheden må være der. Og jeg er meget ked af, at min efterfølger har fjernet det råd, jeg gav til Miljøklagenævnet, som gik ud på: Underkend mig, kære venner, thi hvor i alverden skulle jeg kende kemien fra, hvis det viser sig at være nødvendigt? Det er det, der får Det Konservative Folkeparti til at sige, at vi ønsker grundvandsbeskyttelse, men vi ønsker også retsbeskyttelse.

Og så må jeg altså sige, at der her i Folketinget den 13. januar 1993 blev fremlagt en grundvandsstrategi med handlingsanvisninger og økonomi i. Man kunne have gennemført det hele; man trak det tilbage. Miljøministeren siger, at alt, hvad der var i det – og det var såmænd ikke ret meget – er gennemført. Jeg vil gerne have at vide, hvad er gennemført, når der åbenbart ikke var ret meget i det? Hvad har ministeren dog i sin visdom fundet på at lægge oveni?

Jeg har ikke set nogen initiativer ud over dette her, og dér vil jeg gøre opmærksom på, at også de forrige regeringer, også fru Lone Dybkjær, tog stoffer ud, men de kunne prøves af Miljøklagenævnet. Også jeg regulerede atrazinen og andre stoffer, og de er fortsat regulerede eller ude af markedet. Det vil altså sige, at ankemulighederne ikke forhindrede, at disse ting blev taget ud.

Hvorfor fjernede Socialdemokratiet i forhandlingerne om miljøbeskyttelsesloven vores forslag om et klagedepositum? Det satte vi jo ind præcis for at undgå, at man fik ødelagt beslutningsprocessen gennem klager. Dette depositum ønskede Socialdemokratiet ikke at være med til i miljøbeskyttelsesloven, og derfor blev det taget ud i forliget. Hvor er belastningstallet henne, som er forudsætningen for eventuelle afgifter? Hvad er der blevet af, at man skulle udpege fremtidens vandindvindingsområder inden den 1. januar 1994, hvor-

efter oprydningen af giftgrundene skulle rette sig? Det er overordentlig vigtigt. De er ikke afsluttet inden den 1. januar 1994. Hvad er det blevet til med tilskud til nedsættelse af pesticidforbruget? Vandrådet vil ministeren ikke have. Revurderingerne er ikke afsluttet, og i stedet for klagedepositum krænger man altså retssikkerheden.

Så jeg må sige: at prøve at beskyldte os for ikke at være miljøbevidste, den holder ikke. Vi er både miljøbevidste og retsbevidste, og det tror jeg man gør miljøet en tjeneste ved. For det giver bagslag at bruge miljøet til ting, som ikke har noget med miljøet at gøre.

Miljøministeren (Svend Auken):

Der var en ting, jeg glemte at sige før, og som det ligger mig på sinde at få understreget af hensyn til den fortsatte debat. Og det er den dobbeltholdning, som jeg synes Venstre og De Konservative indtager, når det drejer sig om De Europæiske Fællesskaber. Man siger hele tiden til os: I kan ikke her i Danmark gennemføre strengere regler. I skal vente på at få fælles strengere regler eller fælles regler.

Men hvad gør man så i EU? Når der kommer fælles regler, stemmer man imod dem i EU. Lad os tage et eksempel bare for at illustrere det her. Under den tidligere regering – den ros skal de have; jeg er ked af, at hr. Per Stig Møller ligefrem er ked af, jeg roser ham, jeg skal nok holde op med det, men må jeg så gøre det en sidste gang – men under den sidste regering forbød fru Lone Dybkjær i 1989 nikkel i smykker, fordi 20 pct. af alle unge piger – og det er jo fortrinnsvis dem, der går med smykker – havde anlæg for alvorlige allergier, og det er meget farligt.

Hvad gjorde vi så derefter? Så orienterede vi EF, og så vi fik vi Kommissionen til at stille et forslag, der skulle gælde hele Europa. Vi kæmpede for at få det vedtaget og fik det vedtaget her i februar.

Derefter prøvede negative kræfter i Europa-Parlamentet at forhindre det danske forbud, som der var taget beslutning om under Venstres og De Konservatives ledelse, og som siden hen blev bredt ud til hele EF. Det kom til afstemning i Europa-Parlamentet. Heldigvis var der ikke stemmer nok til at forhindre dets vedtagelse, men Venstre og De Konservative stemte imod det danske forbud om nikkel i